

სამაისო სიფონია

გული კვლავ ნანატრ სიმღერას მღერის,
კვლავ გამარჯვების ნათელი გვმოსხავს,
დღეს საქართველოს მწესავით შვენის
გარდამავალი წითელი დროშა.

გვანარებს ჯილდო — სხივთა მთოველი
და მოლოცვების ჩქეფს ნიაღვარი.
აქ არის ჩვენი კუთხე ყოველი.
მთელი ქართველი ხალხი აქ არის.

აქ არის ჩვენი დიდი წარსულიც
და წინაპართა სიბრძნის ნათელიც,
მათი დიდება, ცამდე ასული,
თავზე დაგვანათის, როგორც კანდელი.

ამაყობს დროშის ამ სიმაისით
ჩვენი ქალაქი, ჩვენი სოფელი
და საბჭოეთში მძლავრად გაისმის
ქართულ მოსავლის სამადლობელი.

თქვენი მარჯვენის მადლი და ძალა
ჩვენთვის ნათელი არის დღესავით;
როცა სამშობლო გიფასებს ამაგს,
ბედნიერება სწორედ ეს არის!

ამ მაღალ დროშის კალთები ფარავს
ჩვენი სოფლების უღეველ დოვლათს,
ამ დროშის შუჭი გიძლოდეთ მარად.
ვალად გდებოდეთ ამ დროშის მოვლა!

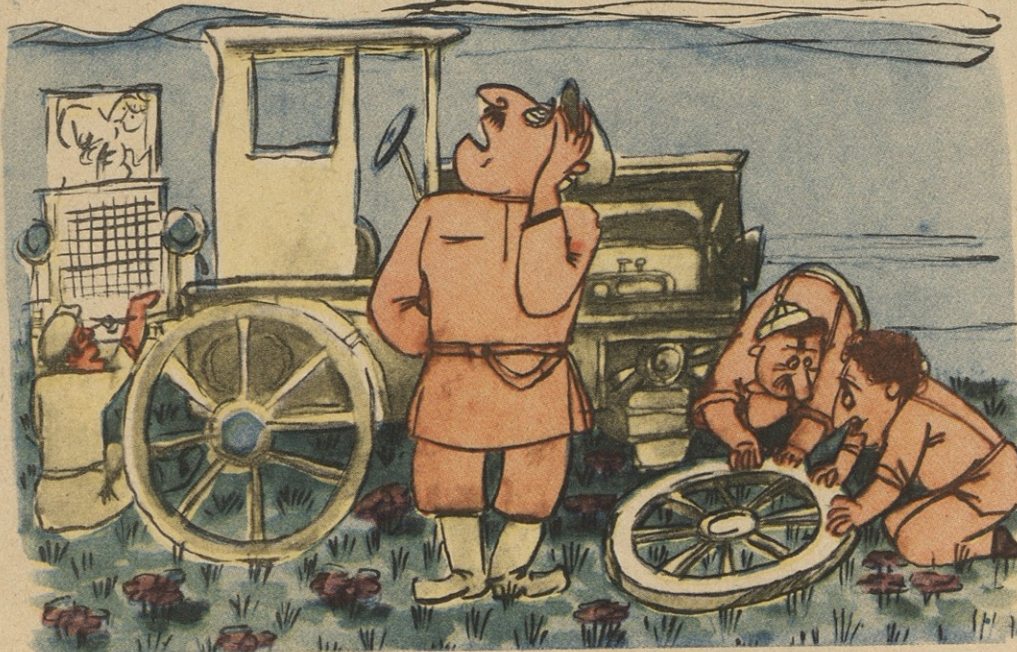
ყველა ქალიშვილს და ყველა ვაჟკაცს
შრომა და ახლის შენება გვშვენის,
თუ გვიყვარს შრომა, თუ გვიყვარს გარჯა,
ჩვენ მაშინ გვიყვარს სამშობლო ჩვენი!

როცა მამული იბნევდა მკერდზე
დიდი ლენინის მეორე ორდენს,
ჩვენ ფიცი დავდეთ: ყველაფერს
შევძლებთ,
გამარჯვებები ოდითგან მოგვდევს.

აჰა, აღსრულდა ეს ფიცი ჩვენი —
დედების ფიცი, მამების ფიცი...
დღეს სამაყო ზეიმი გვშვენის,
აღტაცებათა ნაკადი იძვრის!..

პარტია, ჩვენო გამწრდელი დედა,
შენი ერთგულნი ვიქნებით მარად!
დიდება შენდა, დიდება შენდა!
შენი დიალი ნათელი გვფარავს.

— ახას გეხვევებოდი, მაცალე გამოჯავსულეპო? —
— შენ, ძეპო, ველიწადის არც ერთი დროისათვის არა ხარ მზად და შენ რომ მი-
ჯურო. სულ ამირევ სიფრით დალაგებულ კალენდარს.

აქ ჯერს უყუარჯს!

ის იყო ბოლო გემრიელ ლუკმას ცივი „ბორჯომი“ მივაშველე, მერე მადლიერების ნიშნად ღმერთს ქათამივით ავხედე, ავხედე და ჭერს თვალი ვედარ მოვწყვიტე. ცოლმა ჩემს გაშტერებულ მზერას თავისი ააღუნა და თეატრალურად შეგაკივლა. მაშინ მივხვდი, რომ ჩვენ საშინელი რეალობის წინაშე, უფრო სწორად, ქვეშ ვიდრე: ფეხებიდან ზუსტად ორნახევარი მეტრის სიმაღლეზე, შუაში ჩაზნექილი უზარმაზარი ბეტონის ფილა იწვა და საეჭვოდ დაგვცქეროდა. მე უმაღლესე წავივლე ხელი, ცოლ-შვილი მერე გამახსენდა, ბავშვებს კრუხივით გადავფარე და გაუბზარავი ფილის ქვეშ შევყუქუქე. ცოლმა დიდი ბროლის ვაზა მოაცილა სახიფათო ზონას.

როგორც იქნა, სადი აზროვნების ელემენტები დაგვიბრუნდა.

— ნამდვილად ბუკიების ნახელავია! — თქვა გადაწყვეტილი ცოლმა.

ბუკიებთან არაფერი გავგაჩნდა საერთო, გარდა იმ ათი სამტონიანი „სიმკარისა“, მათ რომ ფეხქვეშ იწ-

ყოთ, ჩვენ კი ზედ თავზე გვქონდა გადმომხობილი. ამის მიუხედავად (და იქნებ სწორედ ამის გამოც!) ეს ოჯახი შემჩნეული მყავდა ჩვენს მიმართ მტრულ გამოსხრომებში.

მე ნერვიულად ჩავისუნთქე, ოთახიდან განდგან გამოვდი და უფროს ბუკიას დავუძახე.

იგი ფოსტლების ფლატუნით შემომყვა დერეფანში, გულუბრყვილოდ აიხედა ზევით და ცივად განზე გახტა.

— განგებ მიწყო, ხომ?! — ავყვირიდი მე. — თავზე მანგრევი მშობლიურ ჭერს, ხომ?!
სმაურზე მეზობლები მოცივდნენ. აიხედავდნენ ზევით და იმ წაშლ ლოყაზე იტყვიებდნენ ხელს. ბუკია ფერწასული იდგა. მე ისევ სხამაღლა გავყვიროდი მის ძირგამომხრულ საქმიანობაზე.

— არა ხარ მთლად მართალი! — გამამტყუნა კარის მეზობელმა. — სამტონიანი „სიმკარის“ გამლუნავია ეს ინდაურისხელა კაცი?!
— რა ვიცი, იქნებ ტანვი გადამატარა თავზე?!

იქნებ განგებ ახტუნებს სტუმრებს?! ჭერი კი არა, რკინა-ბეტონის ხიდი ჩაინგრება, ფეხქვეშ მოხდება და ვაივლის ჯარი! — გამახსენდა ინსტიტუტში მიღებული ცოდნიდან.

— სამხედრო პარადი მე არ მქონია და სტუმრებს ყველა ვპატივებთ, მგონი! — იშართლა თავი ბუკიამ. — მერე და, გიჟი ვარ, ტოტზე ვიჯდე და ის ტოტი მე თვითონ მოეჭრა?!
ამ არგუმენტმა ჩემს რკინისებურ ლოგიკას წყალი შეუყვნა. ზოგიერთის სახეზე ღიმილიც კი შევნიშნე. განსაკუთრებით ჩემი ქვედა მეზობელი აქტიურობდა. გვერდით მდგომს რაღაცას ჩასწორებდა და მერე, იცოცხლე, ყურებამდე ისევდა პირს. ჩანდა, სერიის საყურებლად იყო ამოსული.

— შენ რა გისარია?! — ახლა იმას ვეცი. — თუ გგონია, ბუკია პარაშუტით აპირებს ჩემთან ჩამოფრენას, ძალიან ცდები! ამხელა „სიმკარი“ რომ წამოვალიწინით, შენც ტყლაპივით მოგაქცევს და შენს ქვედა მეზობელსაც!

სურათი, ეტყობა, ძალიან მუქ ფერებში იყო დახატული. ყველას ხასიათი გაუფუჭდა.

— სახლმმართველია მოსაკლავი! — თქვა ბოლოს ვილაკამ. — ჭირის აკრეფის მეტს არაფერს აკეთებს!

მე შემდგომი დისკუსია უნაყოფოდ ჩავთვალე და კიბეზე დავეშვი.

სახლმმართველი კარგ გუნებაზე დამხვდა. ჭადრაკს უგებდა ბუღალტერს. ჩემი ჩქარი სუნთქვა რომ ჩაესმა, მაშინ ამომხვდა.

— წყალი შეგიწყდა, ცეცხლი გაგიჩნდა თუ რადიატორი გაიკვდა?! — შემომთავაზა არჩევანი. კბილების კრაჭუნით გუთხარი, „სიმკარი“ მწიფე გულაბის მსხალივით მიკილია ჭერში და როდის დაშეცემა თავზე, არ ვიცი-მეთქი.

— რა გიყო, ბიბია, — გულზე მოეშვა მას. — შენ პირველი კი არ ხარ. სწორად, იაფად და მუქთად რომ აშენებენ ზოგიერთ სახლს, იმან იცის!

— რა ვქნა, აბა? — გადამიწყდა იმედი.

— ინჟინერი ნახე! გვერდით მშენებლობაზე.

ეს მე მითხრა და ჭიმი ბუღალტერს გამოუცხადა. ჭადრაკი ისე მიყვარს, კინაღამ ბოლომდე დაგრჩი, მაგრამ გამახსენდა: თვითონ მქონდა საქმე „ჭადრაკულად“.

ინჟინერი ობიექტზე დამიხვდა. მანქანებს დასდევდა, ხელებს იქნევდა, რაღაცას ყვიროდა. ძლივს მოვიხეტოე სალაპარაკოდ.

— ის თქვენი სახლმმართველი მომაკვლევიანებს თავს! — იღრიალა მან, — მე რომ მიგზავნის ამ ხალხს, ჩემი გაკეთებულება ეს დასაწვავი „სიმკარები“ თუ რა?! აი, შეხედე, ძმობილო! — უზარმაზარ ფილაზე მიმითითა, აშწე რომ მიაფრიალებდა პაერში.

— ხედავ, როგორ გამოშვიგნულია?! მე ხომ არ გავედები მის მაგივრად ჭერში?! ქარხანას უნდა გააძროთ ტყავი, „ბრაკს“ რომ უშვებენ!

ეს თქვა, ჩამოქროლილ თვითდამცელვს შეახტა და ახლა მძღლოს დაუწყო ყვირილი.

დავიჭირე ისევ ტაქი და ქარხანას მივასკდი. ცვლის უფროსმა ყურადღებით მომისმინა. მერე უცებ აენტო:

— ეს ინჟინრები ყველა ციხეშია ჩასაყრილი! თვითონ უგულოდ გადააქვთ მასალა, შლიან, ანადგურებენ და მერე ჩვენკენ იშვირენ ხელს! მაგათ არაფერი ეშველებათ!

— მე რა მეშველება? — ძლივს დავამშვიდედი იგი.

— თქვენ რა, უყურეთ იმ ჩამოზნექილ ჭერს და მორჩა. გვეც თქვენი ბედი ყოფილა!

— რომ ჩამოინგრეს, ბატონო?!
— ავერ ამ ხნის კაცი ვარ და ჯერ არ მახსოვს, ჩვენი „სიმკარი“ მომხმარებელს თავში დაცემოდეს!

— აწი რომ მოხდეს? — არ მოვეციე მე.

— აწი რა მოხდება, რა ვიცი! — კვლავ ადელდა იგი. — წინასწარმეტყველი კი არ ვარ?! და, საერთოდ, თუ არ მოგწონთ ჩვენი გამოშვებული პროდუქცია, უკან მოგიტანეთ და გამოგიცვლით, ბოლოს-დაბოლოს!

როგორც გამოვედი გარეთ, არ მახსოვს. კინაღამ მანქანას დავეჯახე. მერე ვიფიქრე, რაღა აქ ვიღუპები, ბარემ ცოლ-შვილთან ერთად ჩემს ჭერქვეშ გმირულად ჩავიქოლო-მეთქი.

ო, ჩემი სიმწირით მოპოვებული ჭერი! შიშით ვუბრუნდებოდი მას და მივლ გზაზე იმას ვიხსენებდი ვინ დამლოცა პირველად, ამ ჭერს გაუმარჯოსო!..

პარი პარალი.

საბარა რეპორაჟის სამსახური

მესამე „ღუმის“ არჩევანის წინ

ნიკიკა: აბა, ივანიკა, ღუმის არჩევანში არ მო-
ღიხარ?!
ივანიკა: შენც არ მომიკვდე! ეს ხომ მესამეა და
ახლა კი მივხვდი, რაცაა: სხვისი მოწონებული ვინცლა
უნდა ავირჩიო, მერე ამან კიდევ ვინცლა სხვისი მოწონე-
ბული უნდა აირჩიოს, და ის ვინცლა-ვინცლის მოწონებუ-
ლი ჩემს საქმეში პოვერნია უნდა გახდეს?!

რიშ-ბაბა
„ნიშადური“, № 1, 1907 წ

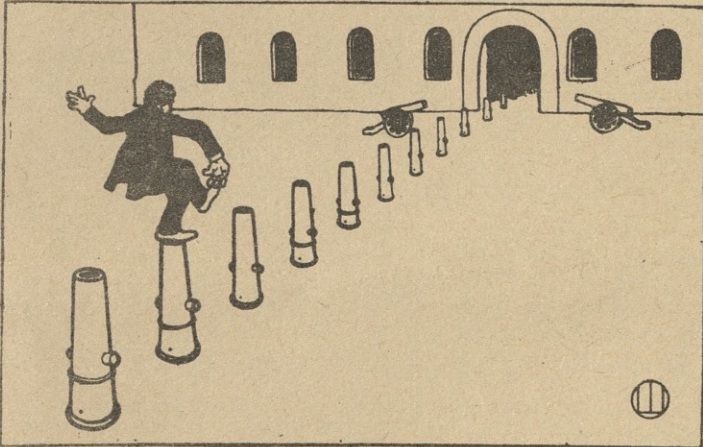

— არ იპარავლა, „ღუმის“ არ აკეთებდა, მქართავე არ იყო
და, ნეტავი, რა მიზეზით მოხსნას?!
— მაგაზე მეტი მიზეზი რაღა ბინდა, შე კაცო!

შიქრი და ოსნაე

ამ ბოლო დროს ძალიან ბევრს ვფიქრობ და ვოცნებობ.
საერთოდ, არასდროს ამდენს არ ვფიქრობდი. ახლა კი იმდენს ვფიქრობ,
რომ ზოგჯერ ტვინი მეღლება. ვფიქრობ უმთავრესად სახლიდან გამოსვლი-
სას და სახლში დაბრუნების წინ.
სახლიდან გამოსვლისას ვფიქრობ, რამე ხომ არ დამჩრა. გულმოდგინედ
ვიჩხრეკ ჯიბეებს, ვთვლი ფულს, ვიგონებ, სად უნდა მივიდე, რა უნდა გაფა-
კეთო და რა არის ამისთვის საჭირო. ვათვალთვლებ კარადას — გვაქვს თუ
არა არსებობისთვის აუცილებელი პროდუქტები და შიშით, — რამე ხომ არ
დამჩრა, — გარეთ გავდივარ.
სადარბაზოში შესვლამდე დიდხანს ვფიქრობ: რაშიც ვაკეთება ხომ არ
დამავიწყდა? ყველგან ვიყავი თუ არა? რა უნდა მეყიდა? და შიშით, —
რამე ხომ არ დამავიწყდა, — კიბეზე ავდივარ.
ასე იმიტომ ვიქცევი, რომ დღეში მხოლოდ ერთხელ გამოვიდვიარ სახლი-
დან და შინაც ერთხელ ვბრუნდები, რადგან შეუძლებელია სახლიდან ერთ-
ხელ გამოსვლი უკან ორჯერ დაბრუნდე. კიდევ შეიძლება, რომ სახლიდან
გახვიდე და არასდროს აღარ დაბრუნდე. ეს იმ შემთხვევაში, თუ გავი-
ტანეს...
საერთოდ კი ძალიან ბევრს ვფიქრობ ამ ბოლო დროს.
რატომ?
იმიტომ, რომ ბინა მერვე სართულზე მივიდე...
და ძალიან ბევრს ვოცნებობ... ლიფტზე.

ს. ჯაფარიძე

სახელმწიფო სათათბიროში მიმავალი გზა.
„ცნობის ფურცელი“, 1905 წელი.

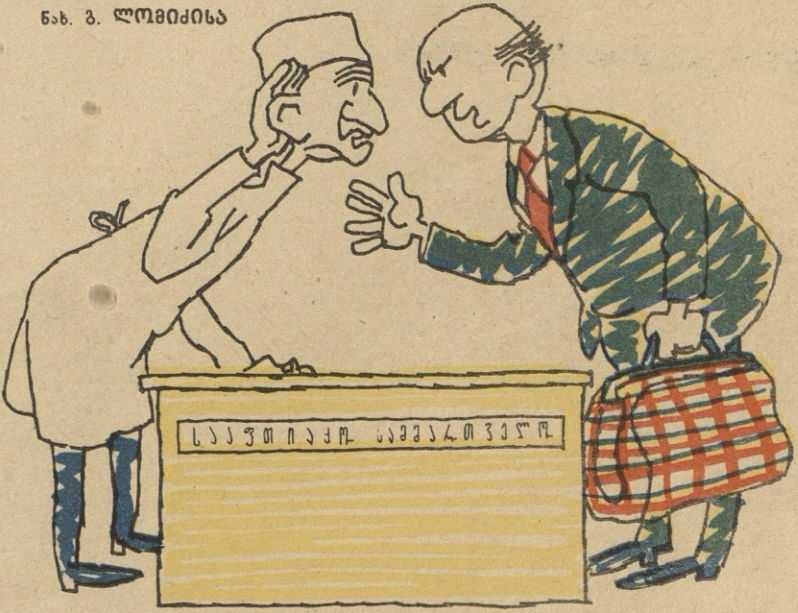
გლახის მაჭითაღი

(მიბაძვა)

საბრალო გლეხკაცისასა თავადნი ყანას მკიანო,
მღვდელნი უგრეხენ ულოსა, მთავარნი შეუკრიანო;
ბერნი ურმებსა უბიან, სტრაჟები ძნასა ყრიანო,
გზირნი, კევრებში შებმულნი, კალოს გარს დარბენიანო;
ზედ კნიაჟნები უსხედან, ტკბილ ხმაზე დასაძიანო,
ჩაფრები მარდად უქცევენ, კალოსა გაფოცხიანო.
მამასახლისნი მისწევენ, მწერლები კუდიტ ჰგვიანო,
ყაზახნი ანიავებენ და ჩარჩნი დაჰკაზმიანო.
ბლადოჩინები ხურჯინით ორმოში ხორბალს ყრიანო,
მოსურავები გაგზავნენ: პურს მალე დაგვიფქვიანო.
ნაჩალნიკები გასცრიან, ზელენ და ამოქნიანო,
ბოქაულეები ჩვეულნი, ლავამებს გააკრიანო.
მონაზონ-აზნაურები მინდორში სუფრას შლიანო,
აფრინეს „შავი-რაზმელი“ ჯაშუშთა მსუფრესიანო.
სილამაზითა კნეინა შუაში ჩაისვიანო;
ერთი ყანწისტი თავადი თამადად დაისვიანო!
საწყალი ჩვენი გლეხ-კაცი ციხეში შეაგდიანო,
თითონ სმენ, სჭამენ, ლხინობენ, „პარალეს“ დასაძიანო!

აუმაკი
„შუამავალი“, № 8, 1907 წ.

ნ. ს. ლომიძისა

— ბაბა ბაბო?
— აა?..
— გამოიღე, ამხანაგო, ბაბა ყურებიდან!

მშპა დამწყები მწერლის ჯიბესავით ცარიელი იყო... როგორც ბიჭუნა, რომელსაც კარაქიანი პური გამოსტაცა...

არ ვიცი, რატომ და, წვიმის დროს, ყოველთვის ჩემი მეზობელი მასხენდება — ჩემი საყვარელი, საბრალო მეზობელი...

ის ღრუბლისფერი „ვოლგით“ დადის და ჯერ არ უგრძენია გარდევულ ფეხსაცმელში შესული წვიმის წყლის გემო. მე მხოლოდ ჩემი ოცნება მათთვის და მათობს, ის კი ხუთთოთახიანი ბინის უმველუმელ ტერიტორიაზე სიცივისგან თრთის და კანკალებს.

საბრალო ჩემი მეზობელი! შეშის ზიდვა მას არ ეხერხება და ნახევარკილომეტრიან აღმართზე წყლის ატანა. ბაზრის გზა არ იცის და ჯერ არც ერთი ანეგლოტი არ გაუგია დილაადრიან რძის რიგში.

მე წელში გამოყვანილი შარვალ-კოსტუმში მაცვია და ჩემი ცარიელი ჯიბეები, დაუთოების შემდეგ, ისე გადასარეველ დგება, ცნობილ ინგლისელ მკერავეებსაც დაევსებათ თვალეები. მას კი ჯიბეები გამოტენილი აქვს და რომ დადის, ისეთი შესახედავია, ხარფუხელი ელვამი მიკიტანი გასკდებოდა შურით, ცოცხალი რომ იყოს. ვერც ერთ საღამოს ფხიზელი ვერ მოდის სახლში. ორი ლიტრა ღვინისთვის გლდანისა და მარნეულის რესტორნების დახურულ ნომრებს ეტანება, რომ შეუმჩნეველი დარჩეს.

ეჰ, საცოდავი ჩემი მეზობელი! ბინაში ორი ტელევიზორი უდგას, ერთი მეოთხე არხზე აქვს ჩართული, მეორე — მეცხრეზე და ყოველდღე კინო აქვს სახლში. მე კვ მხოლოდ დღესასწაულების დროს თუ მესტუმრება ვინმე, რადგან ხალხმა საოცრად კარგად ისწავლა, ვისაც უნდა ესტუმროს.

ბეჩავი ჩემი მეზობელი! ერთი აგარაკი წყნეთში აქვს, მეორე — ქობულეთში და ხან წყნეთის ნიაგი აციებს, ხან ქობულეთის მზე ურტყამს თავში. ვენაცვალე ჩვენს ქუჩას! ერთი ჩრდილიანი ადგილი მაქვს შერჩეული და ზაფხულობით ისე გემრიელად ვჯდები იქ, ფილოსოფოს დიოგენს შემურდებოდა ჩემი.

საწყალი ჩემი მეზობელი! დილით, სამსახურში წასვლისას, საშუალება არ ეძლევა, რომ ხალხით გაჭედილ ტრანსპორტზე სამბოსა და ძიუ-დოს ილეთებზე ივარჯიშოს და ისე გასუქდა, როგორც ხორცის გამყიდველი. საღამომობით დარაბებგამოკეტულ ბინაში ვაწმობს, რომ ვინმემ თვალი არ მოჰკრას დოშს მიერთმევს თუ ხიზილას, ჩიხირთმას თუ ბოზბაშს, ნიორ-წყალში ჩადებულ ვარიოსა თუ რქებიანად შემწვარ შევლს...

აბა, მაგის ცხოვრებაა ცხოვრება? სამდიდრე ყველში ამოუვიდა და აღარ იცის, რაში გამოიყენოს. შვილიც კი არა ჰყავს, რომ მის უმადლესში მოწყობაზე ათი ათასი მაინც დახარჯოს. არა, და, მის გაჭურვებას ბოლო აღარ უჩანს.

...ქუჩა ცარიელი იყო, როგორც ქვევრი ზაფხულში. გამოცდაზე ჩაჭრილი აბითურენტებით იცრემლებოდა ცა. მიყვებოდი ომისდროინდელი საბანივით დაკერებულ ასფალტს და ვფიქრობდი ჩემს საყვარელ, საბრალო მეზობელზე...

გიგა მახვილამე

დირექტორს მაგიდაზე ტაბელის ფურცელი გაეშალა და გრაფიკს ჩაპკირკიტებდა.

- სადაა ჩანჩქე, 20 დღე რომ აცდენს? — იყვირა დირექტორმა.
— ჩანჩქე, ბატონო, სიდდრის სახლს აშენებს, — აუწყა მდივანმა.
— დაწერე მის განთავისუფლებაზე ბრძანება და ტრესტში გაგზავნე!
— ბატონო, ეგ ხომ ტრესტის მთავარი ინჟინრის დის...
— ვერ თქვი ადრე?! — უსაყვედურა დირექტორმა.
— დავიდრაძე სადღაა?!
— მანდარინი წაიღო სახალინზე გასაყიდად, — პათეტიკურად უპასუხა მდივანმა.

- სახალინზე გაუგზავნე მოხსნის დებეშა!
— ბატონო, ეგ ხომ მინისტრის...
— ოჰ, სკლეროზი მაქვს ამ ბოლო დროს, — მოიბოდიშა დირექტორმა.
დირექტორმა ისევ ჩაიხედა ტაბელში და დინამიტივით აფეთქდა:
— პატარძე სად დაეთრევა?!
— პატარძე აფერისტია, განგებ გაიკეთა ბრმა ნაწლავის ოპერაცია, რომ არ დასუფთავოს თქვენი ოთახი. მგონი, გლანდების ოპერაციის გაკეთებასაც აპირებს. — აქაუნდა მდივანი.
— მე აქ სამსახური მაქვს თუ პოლიკლინიკა? კადრებს დაუძახე, ჩქარა შეამციროს პატარძის შტატი!

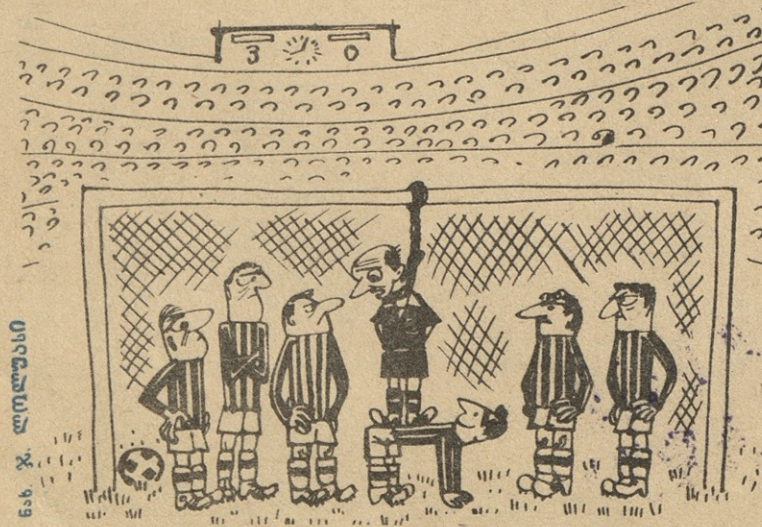
ავთანდილ ადგივილი

— ამ სურია, „დინამოს“ „რისტორიკი“ სჭირდებათ, მარტალია?!

დუელი.

— უკანასკნელად გმობთხებით, იყო თუ არა კენალტი?!

ნან. ჯ. ლოლუასი

ნან. ნ. მანუკიანი

ნან. ჯ. ლოლუასი

წინდაუხედავი მელა

ერთხელ უსიერ ტყეში ალიაქოთი ატყდა.
 — რა ამბავია?! — იკითხა ბულბულმა და კაჭკაჭმა მისებურად ჩაუკაჭკაჭა: თურმე ტურას მელა დაუბეზღებია, წუხელ საქათმიდან წიწილი გამოათრიათ.
 — როგორ იკადრა, იქნებ მოგეჩვენა! — გაბრაზდა მგელი.
 — ფაქტი ჯიუტია, აგერ შუაზე გაგლეჯილი წიწილი! — აბურტყუნდა ტურა.
 მგელი დააკვირდა და იცნო: ეს იმ მსუქანი გულთეთრა დედლის შვილი იყო, ამას წინათ მას რომ მოართვეს ჩუმად.
 — დედა, დედა! ეს რა ჩაუდენია მელიას! — აცაცხანდა ფოცხვერი და თავისი ბუნაგისკენ მოჰკურცხლა. ამ დილით რომ საქათმიდან ისვებო გამოვათრე, კარგად დავამწყვდევე, არავინ დაინახოსო.
 — კი მაგრამ, ტურა თვითონ ისეთი პატიოსანია, რომ სხვების დაბეზღება დაიწყო? ამას წინათ ჩემი თვალით დავინახე, მოპარულთა ინდაურს ძლივს მოათრევდა, — თქვა ბულბულმა და კაჭკაჭს სიტყვა შეაწყვეტინა.
 — მაგის მეტი რომ არ იცი! ზოგჯერ სხვების დაბეზღებით საკუთარ დანაშაულს მალავენ და დაწინაურებასაც აღწევენ, — გაცხარდა კაჭკაჭი, — ტურა დაკვირვებული და წინდახედულია: თორინდაურს რომ მოათრევდა, იქიდან ერთს თვითონ შეირგებდა და მეორეს გააიმათისამდა, მელამ ეს სიბრძნე არ იცოდა და ახია მაგაზე!

ლილი ნუცუბიძე

ქლიარ ეწადათ ქეიფი, მაგრამ "იმ წუთში არა გააჩნდათ რა... შემოკრბენ სუფრასთან და გაჩნდა ყოველივეც: აკი იმ ბრძენთა-ბრძენ შოთასაც უთქვამს, თუ თავი შენი თან გახლავს, ღარიბად არ იხსენებო.

პირველად მაგიდასთან მოიკალათა და ყურებამდე გაიკრიჭა ხაჭაპურიძემ. მას მოუხსნდნენ ქათამაძე, თიკანაძე, წიწილაშვილი, ირემიძე, ჯიხვაძე და არჩვაძე, თევზაძე, ნიორაძე და ტყემალაძე.

როგორც მაღალსიცხიან ავადმყოფს სტრუპტომიციანი, ისე დაეცნენ გაბრწყინებულ სუფრას არაყიშვილი და ჭაჭიაშვილი. თუალები ჯერ აუუუუუუნდათ, მერე ვარსკვლავებზევით აუკიფდათ მაჭარაძესა და ოვინეფაძეს.

მკლავები ლაღად გაშალა და სუფრას შემოეველო კალმახელიძე, ინდაურიძით გაიფხორა ზორბა ტანის მამალაძე.

მთლად გაიტლიკა ენააქავებული მყავია.

აქაო და, ვისზე ნაკლები ვართ, უჩვენოდ რას ვარგისართო. გაიპრანჭნენ ეკალაძე და ჯონჯოლია.

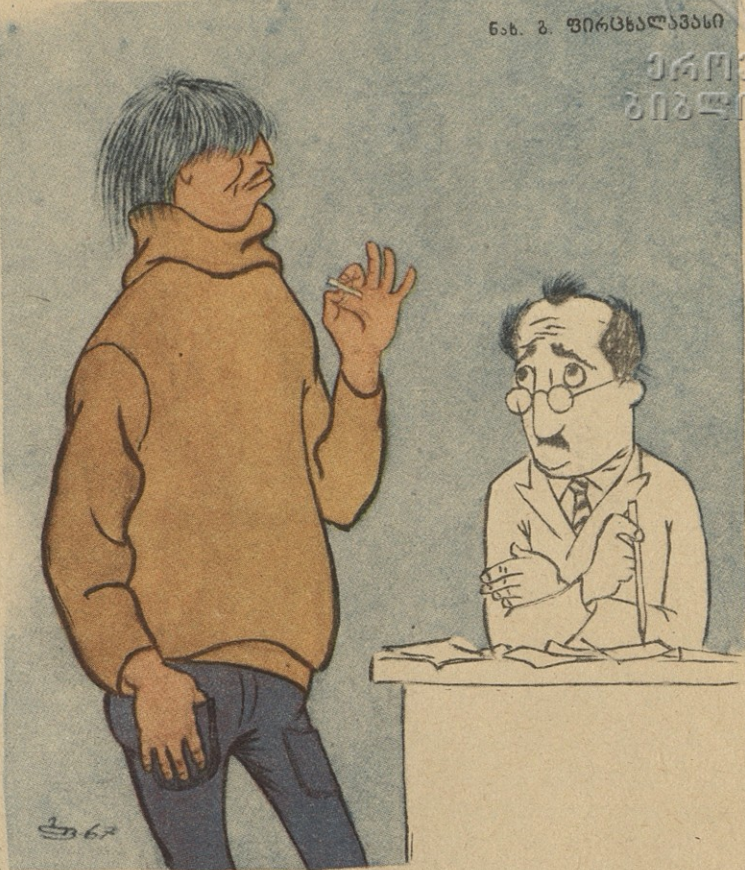
ლოყები აიფაკლა სეფისკვირაძეს.

მელოტ თავზე სულ ოხშივარი ასდიოდა სახედამწვარ კუპატაძეს. რატომღაც მშრალად იხედებოდნენ ცხვარიაშვილი და ხარაძე.

თუ ლხინია, ლხინი იყოსო, — ომანიანად დასჭეჭა პურადაშვილმა და სუფრასთან არღანაშვილი და დოლოძე მოიწვია. გიყვარდეთ, იფეთქა მხიარულებამ...

მაგიდიდან ფანჯარაში მიმნაკრავი იმზირებოდა მშვიდობაძე, რადგან ქუჩაში უკვე მკლავებს იკარწყებდნენ არჩვაძე, ჩხუბიანიძე, ქვიათაძე, ტუჩაძე, ჯონხაძე და სიბრძნეაძე...

დავით სურობე

ნ.ბ. გ. გვირცხალაშვილი
 ერიქნული
 ბიზლიროთქა

— ვინც შენ უმაღლესში მოგაწყო, ვაი იმის პატრონს!
 — პატრონო პროფესორო, დაუშვიკრდით, ვისზე ლაპარაკობთ!

ნ.ბ. გ. ლოლვასი

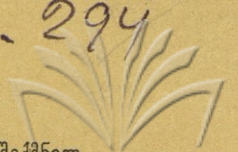
— გუშინ ერთ მაგიდაზე ვიჯექით და დღეს ვეღარ მცნობ?!
 — გუშინდელს ნუ ამხსენებ, ერთზე კი არა, გობვინიკივით ოთხ მაგიდაზე ვიბრძოდი!

მთავარი რედაქტორი ნოდარ დუმბაძე საბუნებისმეტყველო კოლეგია: გ. ბოლქვაძე (პ/მზ. მდივანი), ს. კლდიაშვილი, ნ. მაღალაშვილი, ბ. ნიშნაძე (მთავ. რედ. მომადგილმ), ნ. ზვიალძე, თ. მელიქიძე, საბურთალოს რაიონის უბნის „ნინა“.

თბილისი, რუსთაველის კროსკაძის № 42. ტელ. 9-76-69, 3-10-78. თბილისი. სატირიკო-იუმორისტისკი ჟურნალი „ნინა“. ს.პ. კვ. ცენტრალური კომიტეტის გამოცემის ნომერი. დასაბ. 14/IV 1967 წ. ვალ. ზომა 70x108 1/8. 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. ფინანსური ფორმატის რეგისტრაცია 0,5. პერიოდით ფორმატის რეგისტრაცია. 1. ს.პ. კვ. ც.პ. გამოცემის ნომერი. თბილისი, ლენინის ქ. № 14. შპ.პ. № 1454. შ.ი. 02009 ტირაჟი 64.000.

1
1967

67-294

ამერიკული ცხოვრების წიგნის პოპულარიზაციისათვის შექმნილ
ე. წ. „შვიდობის კორპუსს“ შეერთებული შტატები იყენებენ, რაც
გორც დაზვერვის საშუალებას.

საქართველო
ბიბლიოთეკა

გაზეთებიდან

ИНДЕКС 76317

ნ.ბ. ზ. ლომიძისა

საქართველოს
ბიბლიოთეკა
294 7
26/12

ვაჟინგბონის თვალი და ყური